

SEZONA 1920/21 - ŠTEVILKA 25

I'VAVPOTIE

GLEDALIŠKI LIST

IZDAJA UPRAVA NA
RODNEGA GLEDALIŠČA
V LJUBLJANI - UREJA
OTON ŽUPANČIČ

CENA 6K

Spored za 26. teden

Drama

Torek,	8. marca	— Zaprto.	
Sreda,	9. marca	— Bajka o volku.	B
Četrtek,	10. marca	— Golgota. Po znižanih cenah.	Izven.
Petek,	11. marca	— Razvalina življenja.	D
Sobota,	12. marca	— Bajka o volku.	C
Nedelja,	13. marca	— Razvalina življenja.	Izven.
Poned.,	14. marca	— Bajka o volku.	E

Opera

Torek,	8. marca	— Tosca.	C
Sreda,	9. marca	— Mignon. Gostovanje g. J. Betetta.	D
Četrtek,	10. marca	— Od bajke do bajke.	A
Petek,	11. marca	— Mignon. Gostovanje g. J. Betetta.	B
Sobota,	12. marca	— Thaïs.	E
Nedelja,	13. marca	— Mignon.	A
Poned.,	14. marca	— Zaprto.	

Drama pripravlja izvirno slovensko noviteto Frana Kosca „Mrákoví“; opera Parmovega „Zlatoroga“.

Bajka o volku

Igra v treh dejanjih (štirih slikah).

Spisal: FRANC MOLNAR. Prevel: O. ŠEST.

Režišer: ŠEST.

Dr. Kelemen	g. Peček.
Vilma, njegova žena	gna Wintrova.
Jurij Szabó	g. Šest.
Grofica	ga Borštnikova.
Micka	gna Gorjupova.
Vilmina mati	gna Rakarjeva.
Gospod Fajnik	g. Danilo.
Poročnik Zagon	g. Gaberščik.
Poročnik Mikhal	g. Drenovec.
Plačilni natakár	g. Ločnik.
Prvi natakár	g. Rakuša.
Drugi „	g. Bitenc.
Tretji „	g. Jerman.
Četrty „	g. Šubelj.
Pikolo	gna Lehmanova.
Prvi lakaj	*
Drugi „	*
Tretji „	*
Četrty „	*
Sobarica	gna Gabrijevčičeva.

Čas: sedanjost.

GOLGOTA

Drama v treh dejanjih. Spisal Sergjan Tucić.

Režiser : ROGOZ.

On			g. Šest.		
Makarij, prior			gg. Pregarc.		
Demetrij,	} redovniki }	}	gg. Rogoz.		
Apolonij,			gg. Rakuša.		
Severin,			gg. Kovič.		
Hilarij,			gg. Šubelj.		
Polikarp,			gg. Strniša.		
Kvirin,			gg. Micič.		
Ciril,			gg. Potokar.		
Evzebij,			g. Jerman.		
Pelegrin, samostanski vratar					g. Plut.
Žena					ga Rogozova.
Ljubimec			gg. Gaberščik.		
Sluga			g. Bitenc.		

Razvalina življenja

Igra v treh dejanjih. Spisal F. S. Finžgar.

Režiser: A. DANILO.

Urh Kantè, žganjar, krčmar, oče	g. Ločnik.
Lenčka, njegova hči	ga Juvanova.
Tona, njegova rejenka	gna Vera Danilova.
Martin, kmet, sosed	g. Gregorin.
Ferjan, kmet, sosed	g. Terčič.
Sirk, kmet	g. Danilo.
Mica Slana, potovka	gna Rakarjeva.

Godi se na kmetih dandanes.

TOSCA

Melodrama v 3 dejanjih. Besedilo po V. Sardouju napisala L. Illica in G. Giacosa, prevel Cvetko Golar; vglasbil G. Puccini.

Dirigent: F. RUKAVINA.

Režiser: F. RUKAVINA.

Floria Tosca, slovita pevka (sopran)	gna Zikova.
Mario Cavaradossi, slikar (tenor)	g. Kovač.
Baron Scarpia, policijski načelnik (bariton)	g. Levar.
Cesare Angelotti (bas)	g. Zorman.
Cerkovnik (bariton)	g. Trbuhović.
Spoletta, birič (tenor)	g. Mohorič.
Sciarrone, orožnik (bas)	g. Vovko.
Jetničar (bas)	g. Perko.
Pastir	gna Šterkova.

Kardinal, sodnik, vodja mučilnice, pisar, častnik, podčastnik, vojaki. Cerkveni pevci, duhovniki, ljudstvo.

Godi se v Rimu leta 1800.

Nove dekoracije izdelal g. dek. slikar V. Skružny.

Prva vprizoritev leta 1900. v Rimu.

I. V cerkvi St. Andrea della valle v Rimu.

Angelotti, bivši konzul nekdanje rimske republike, je ušel iz ječe in se skriva v kapelici. Slikar Mario Cavaradossi, njegov prijatelj, ga spozna ter obljubi pomagati mu. Ko pride Tosca, Cavaradossijeva zaročenka, se Angelotti urno zopet skriva. Podoba, ki jo slika Cavaradossi, vzbudi v Toski ljubosumnost, ali on jo kmalu pomiri. Markiza Attavanti, sestra Angelottijeva, je skrila pod oltarjem žensko obleko, da more preoblečeni brat pobegniti pred zasludujočim ga Scarpio. — Cavaradossi svetuje Angelottiju, naj se skriva v njegovi vili, ako pa preti nevarnost, v vodnjaku. Oba odideta. Scarpia z biriči išče Angelottija, pa ga ne najde. Na podobi spozna poteze markize Attavanti in ker jo je slikal Cavaradossi, ljubček Toskin, je Scarpiji takoj jasno, da mora biti Cavaradossi

v stiku z begom Angelottijevim, tembolj, ker je v kapelici našel pahljačo z grbom markize Attavanti. Pretkani Scarpia hoče po ljubosumni Tosci izvedeti, kje je skrit Angelotti. Biriči zasledujejo Angelottija.

II. Soba ministra Scarpije v farneški palači. Scarpia sedi pri večerji, pričakujoč Toske. Birič Spoletta poroča, da se ni posrečilo prijeti Angelottija, pač pa Cavaradossija. Scarpia zapove privedi Cavaradossija. Po brezuspešnem zaslišavanju ga ukaže mučiti.

Tosca pride in čuje ječanje mučenega Cavaradossija, skrivališča Angelottijevega pa noče izdati. Muke Cavaradossijeve naraščajo, dokler Tosca ne pove, da je Angelotti skrit v vodnjaku. Cavaradossi, pripeljan pred Scarpijo, hitro spozna, da je Tosca izdala skrivnost, zato jo pahne od sebe. Za Scarpijo strašna vest, da je Napoleon zmagal pri Marengu, navduši silno Cavaradossija, tako da spozna Scarpia v njem svojega političnega nasprotnika. Scarpia ga ukaže usmrtiti. Edino Tosca ga more rešiti, ako se uda Scarpiji, ki že davno hrepeni po njej. Tosca je stanovitna, ali ko začuje priprave za usmrčenje Cavaradossijevo, reče Scarpiji, da se mu uda, ako s tem reši Cavaradossija. Scarpia to obljubi, ali ko hoče Tosco objeti, ga ona z bodalom umori. Nato hiti domov, vzame vso zlatnino in bisere ter gre v grad Sant Angelo h Cavaradossiju, da bi z njim pobegnila.

III. Na vrhu grada St. Angelo v Rimu.

Vojaki privedejo Cavaradossija na morišče. Tosca prihiti s pismom Scarpijevim, ga pokaže Cavaradossiju in mu razodene, da bo le na videz ustreljen. Toda hudobni Scarpia je bil ukazal, da naj Cavaradossija resnično ustrelje. Cavaradossi pogumno stopi pred puške, ko pa vojaki ustrelje, se zgrudi mrtev. Tosca misli, da se le dela mrtvega, kmalu pa spozna resnico ter skoči z grada v globočino.

Gostovanje opernega pevca drž. opere na Dunaju
g. JULIJA BETETTA

MIGNON

Opera v treh dejanjih. Besedilo po Goethe-ju napisal M. Carré in J. Barbier. Uglasbil Ambroise Thomas. Prevel O. Ž.

Dirigent: I. BREZOVŠEK.

Režiser: F. BUČAR.

Mignon (mezzo-sopran)	gna Thierryjeva.
Filina, glumica (sopran)	ga Levičkova.
Viljem (tenor)	g. Kovač.
Lotario (bas)	g. Betetto.
Laertes, glumec	g. Trbuhović.
Jarno, cigan	g. Zorman.
Friderik, mlad plemič (sopran)	gna Vrhunčeva.
Antonio, sluga	g. Vovko.

Meščani, kmetje, glumci in glumice, cigani. Gostje barona Rosenberga.

Godi se deloma v malem mestu v Nemčiji, deloma v Italiji.

Ciganski ples pleše Rut. Vavpotičeva.

Plese priredil baletni mojster g. Pohan.

Nove dekoracije naslikal g. V. Skružny.

I. V gostilni na dvorišču. Ljudstvo popiva. Stari pevec Lotario, ki hodi po svetu od kraja do kraja, zapoje otožno pesem, izrazujoč hrepenenje po svoji izgubljeni hčerki. Krdelo ciganov zapleše gostom v zabavo. Jarno, ciganski glavar, veli Mignon plesati „pre-slavni jajčji ples“, ona pa mu kličuje; Jarno ji preti s palico, prihajajoči Viljem pa jo reši. Po odhodu ciganov pride glumec Laertes svariti Viljema pred Filino, pretkano koketo, ki stanuje s svojo glumaško družbo v gostilni. Filini pa se kmalu posreči Viljema očarati; prikupljivo ga vabi, naj gre tudi on z njo v graščino barona Rosenberga, kamor je vsa družba povabljena: Viljem obljubi iti z njo, Mignon pripoveduje Viljemu svojo žalostno zgodbo, kako so jo cigani odvedli od doma in kako jo Jarno zdaj muči, prosí Viljema, naj jo vzame s seboj kot paža. Viljem sklene vzeti jo seboj.

II. Glumci so dospeli v graščino, še nocoj bo predstava „Sen kresne noči“. Filina bo nastopila kot Titanija, Laertes pa kot Tezej. — Filina sedi pred ogledalom in se lišpa, kar pride Viljem z Mignon. Filina se roga tako „čudnemu“ služabniku, zasmehuje Viljema in ga s svojo koketnostjo popolnoma očara. Oba odideta. Mignon je ljubosumna; ker ljubi Viljema, želi biti tudi tako lepa, kakor Filina. Pri zrcalu najde lepotilo, hitro se namaže po licu in se sama sebi čudi, kako lepa je zdaj. Da bi bila Viljemu še bolj všeč, obleče tudi Filinino obleko, ki se nahaja v sosedni sobi. Mladí baron Friderik, ki zalezuje Filino, se priplazi skozi okno; namestu Filine pa najde tu Viljema, svojega tekmeca. Nastane prerokanje in končno dvoboj; komaj pa sta zablestela meča, že prihiti Mignon iz sosedne sobe v Filinini obleki, da ščiti Viljema. Friderik odide smeje se. Viljem namerava poslati Mignon k sorodnikom, kjer bi se ji dobro godilo, pri sebi je ne more več obdržati, ker je že dorasla, Mignon pa pravi, da pojde rajša zopet kot plesalka po svetu, vzame slovo od Viljema in plačajoč mu pade v naročje. V tem trenutku vstopi Filina s Friderikom, vidi Mignon v objemu Viljema ter ju zasmehuje. Viljem se opraviči in zopet odide s Filino.

III. Park pri graščini barona Rosenberga. Mignon blodi vsa obupana po parku; v ljubosumnosti prosi Boga, naj uniči to graščino z bliskom in požarom. Lotario to čuje ter zažge paviljon, kjer se vrši predstava. Filina pride po predstavi iz paviljona, vsa družba hvali njen nastop kot Titanija. Viljem išče po parku Mignon, ko jo najde, zapazi to Filina in jej veli, naj prinese iz paviljona šopek cvetic, ki jih je tam pozabila, Mignon uboga, ali komaj je v paviljonu, že prihiti Laertes in pove, da paviljon gori. Ker se Mignon še ni vrnila, hiti Viljem v goreči paviljon in jo prinese nezavestno.

IV. Palača Cipriani ob gardskem jezeru. Viljem privede Mignon, ki je okrevala, v Italijo. Lotario ju spremlja. Stari sluga Antonio pripoveduje Viljemu, da je mlada domača hčerka pred 15 leti utonila, oče da je odšel po svetu, mati je umrla in zdaj je palača na prodaj.

Mignon pride, gleda na krasno okolico, na jezero in se veseli blagodejnega podnebja. Vse to je že nekoč videla, spominja se tega in onega — vprašala bi rada, ali nikogar ni; zakliče: Lotario, Viljem! Viljem pride in jo strastno objame, tudi ona je srečna, da more končno objeti ljubljenega moža. Lotario pride v dragoceni obleki, v rokah skrinjico, v koji se nahaja mej drugim tudi molitvenik. Mignon vzame molitvenik in začne moliti — kmalu pa moli molitvico na pamet, nakar Lotario spozna, da je Mignon njegova izgubljena hčerka Sperata.

Od bajke do bajke

Pravljičen ples v petih dejanjih in z eno premeno. Spisal Ladislav Novak,
vglasbil Oskar Nedbal.

Dirigent: A. BALATKA.

Režija: V. POHAN.

I. Babica pripoveduje bajke.

Babica gna Jakhlova.	Prestar g. Simončič.
Nje vnuka . . . gna Turkova.	Lajnar g. Klepec.
Stražnik g. Mencin.	Turist g. Ižanc.
Dekletce gna Fajgelova.	Postrežček . . . g. Drenovec.
Stara devica . . gna Vrhunčeva.	Vajenec g. Parcer.

II. Kraljevič začaran v povodnjaka

Kralj g. Ižanc.	Kraljevič gna Chladkova.
Kraljična Zlatolaska gna Svobodova.	Poljski kraljevič, gna Haberlova
Povodni mož . . gna Jezerškova.	Turški kraljevič, g. Simončič.

III. Pogumni krojaček.

Krojač Iglič . . gna Svobodova.	Črni vitez . . . g. Ižanc.
Vrag g. Pohan.	Njegova žena . gna Vrhunčeva.
Krasotica . . . gna Špirkova.	

Vražički

IV. Trnoljčica.

Kralj g. Drenovec.	Klepetulja . . . gna Lapajnetova.
Kraljica gna Vrhunčeva.	Predica gna Jakhlova.
Rožica gna Haberlova.	Prvi kuhar . . . g. Simončič.
Kraljevič iz de-	Staro stoletje . g. Mencin.
vete dežele, gna Bežkova.	Novo stoletje . gna Vavpotičeva.
Stražnik g. Ižanc.	Češki dudaš . . g. Klepec.

Dvanajst mesecev, lovci.

V. Zveri in razbojniki.

Vodna vila . . . gna Špirkova.	Profesor g. Drenovec.
Kresnica gna Ruta.	Spremnik g. Fajgel.

Trije razbojniki, dva speča možička, osel, pes, mačka, petelin.
Solo-plese plešejo dame: Svobodova, Špirkova, Chladkova, Bežkova.
Ples otrok, lovcev, vragov, rož, gozdnih vil, gob in zveri pleše baletni zbor in gojenci baletne šole.

Godi se na otroškem igrišču.

I. Babica pride s svojo vnučko na otroško igrišče in deca jo prosijo, naj jim pripoveduje bajke. Babica sede in pripoveduje.

II. O princu, ki je bil začaran v povodnjaka, in ga kraljična Zlatolaska, ko ji je prinesel izgubljeno kroglo, s poljubom odreši.

III. O pogumnem krojačku, ki je osvobodil začaran grad hudiču iz rok in ga odnesel v vreči.

IV. O Trnojčici, ki so ji rojenice določile, da se zbode v prst in se vse kraljestvo pogrezne v spanje, iz katerega reši njo in vse kraljestvo kraljevič iz devete dežele, ki se vanjo zaljubi in jo poljubi.

V. O gozdnih vilah in možičkih, o zvereh in razbojnikih.

VI. Babica konča svoje pripovedovanje, stemnilo se je, otroci se neradi ločijo od babice.

14.

Thaïs

Opera v treh dejanjih (sedmih slikah). Besedilo po Anatolu France-u napisal Louis Gallet. Vglasbil J. Massenet.

Dirigent: F. RUKAVINA.

Režiser: F. BUČAR.

Thaïs, igralka (sopran)	gna Thalerjeva.
Athanaël, puščavnik (bariton)	g. Levar.
Nikias, mlad filozof (tenor)	g. Šindler.
Palemon, star puščavnik (bas)	g. Zupan,
Krobyla, sužnja (sopran)	gna Šuštarjeva.
Myrtala, sužnja (mezzo-sopran)	gna Vrhunčeva.
Albina, redovnica (mezzo-sopran)	ga Trbuhovičeva.
Diva (sopran)	ga Levičkova.
uženj (bas)	g. Zorman.

Puščavniki, redovnice, ljudstvo. Godi se začetkom 4. stoletja v Tebanski puščavi in v Aleksandriji.

Prva vprizoritev 16. marca 1894. v Parizu.

Plese priredila ga Helena Poljakova. Plešejo: ga Poljakova, gospodične Nikitina, Svobodova, Špirkova in Bežkova.
Corps de ballet.

Nove dekoracije naslikal g. V. Skružny.

V zgodbah svetnikov beremo, da je v četrtem stoletju živela v Egiptu spokornica Thaïs. V svoji mladosti je bila igralka v Aleksandriji, takrat enim najvažnejših središč grške kulture. Bila je nenavadno lepa, toda njeno življenje ni bilo čednostno. Izpreobrnjen jo je menih, čigar ime ni dognano. Nekateri mislijo, da je bil Paphnucij, ki slovi kot najgorečnejši izmed egipetskih asketov tistega časa; drugi so mnenja, da se je imenoval Serapion ali Bessarion. O njem pripoveduje legenda, da je pač rešil dušo grešnice, da pa je pri tem sam zapal večnemu pogubljenju.

Povest o lepi izpreobrnjenki je porabil Anatole France kot snov za svoj roman »Thaïs«. Jedro in morala slovitega dela je skepsa, ki kot vodilna ideja omogoča razvoj in opravičuje nejasni zaključek romanovega dejanja. »Vem« — piše Anatole France v privatnem pismu — »da človeštvu nisem prinesel resnice. Ljudje hrepene po absolutnem in tiste, ki najmanj mislijo, najbolj žeja po gotovosti. Med politiki, ki jih poznam, ne vidim niti enega, ki

bi bil zmožen dvomiti.« Anatole France priporoča dvom, ker ga ima za vir vztrpnosti, prizanesljivosti in usmiljenja.

Ne dolgo potem, ko je roman izšel, je izrazil Paul Desjardins mnenje, da bi »Thaïs« utegnila zanimati kakega skladatelja, n. pr. Masseneta. In Massenet je ubogal ter poveril sestavo besedila svoje opere znanemu libretistu Galletu, ki je v svoji pesnitvi moral seveda opustiti vsako filozofsko razmotrivanje. Izlučil je iz romana le motiv o nepremagljivi in slepi sili ljubezni. Njena žrtev postane menih Paphnucij, imenovan v operi Athanael.

Prva slika nas popelje na obrežje Nila, kjer najdemo starega puščavnika Palemona sredi tovarišev pri skromni večerji. Athanael stol je še prazen. Melanholična fraza v orkestru pripravlja razpoloženje. Pristopi Athanael in da duška svoji žalosti zavoljo razuzdane ženske z imenom Thaïs, ki s svojim nebrzdanim življenjem pohujšuje aleksandrijsko ljudstvo. Pripoveduje, da jo je poznal in celo pozelel v svoji mladosti, preden je postal kristjan in menih. Sedaj bi jo želel oteti iz objema satanovega.

Ko Athanael zaspi, se mu Thaïs v sanjah prikaže. Topla in nasladna glasba spremlja vizijo, a brž utihne, ko se menih prebudi. Dasi mu modri Palemon odsvetuje vmešavati se v posvetne stvari, odide Athanael v Aleksandrijo, da izpreobrne grešnico.

Po slikoviti introdukciji nas povede pesnitev na teraso Nikias jevega doma v Aleksandriji, Nikias je Athanaelov prijatelj iz mladosti, nasladneš, epikurejec. V lahнем dialogu, ki ga spremlja ravno taka glasba, svetuje Nikias Athanaelu, naj ostane v njegovi hiši pri veselici, pri kateri bo sodelovala tudi Thaïs. S porednim nasmehom na ustnih preoblečeta lepi sužnji Krobyla in Myrtala puščavnika, o katerem pravi Nikias, da je tako zanemarjen, da skoro ni več človeku podoben. Razposajenost v glasbi narašča, ko se bliža Thaïs, ki jo spremlja množica čestilcev in veseljakov. Athanael se seznanj z njo in ji napove svoj poset.

V tretji sliki smo pri Thaïs. Sita življenja, toda boječa se starosti in smrti vprašuje svoje ogledalo, je li še lepa in bo li ostala večno lepa. V veliki sceni, ki sledi in ki v njej že podleže Thaïs menihu, dasi mu tega še ne prizna, se odigra dvoboj med anahoretom in hetero, ki zastopata dve nasprotujoči si svetovni naziranji. Ko zazor pade, godba ne utihne; polagoma izpodrivajo resni, religiozni motivi lascivne melodije. Burnemu prizoru sledi preprosta in v srce segajoča meditacija, ki nas obvešča, da je našla Thaïs notranji mir, da je rešena.

V naslednji sliki pove Thaïs Athanaelu, da je pripravljena slediti mu. Nikias in njegovi prijatelji, zbrani pri orgijah, hočejo odhod kurtizane zabraniti. Da prepreči nesrečo, se zavzame Nikias slednjič za odhajajoča in vrže denar med množico, da odvrne pozornost od njiju.

V peti sliki vidimo Athanaela in Thaïs na potu v samostan, kamor vodi menih spokornico. Thaïs je utrujena, njene noge krvave. Redovnice pridejo in jo odvedo v zavetišče, ki ga ne bo zapustila nikdar več.

Navidez zadovoljen se vrne Athanael med svoje brate. V njegovem srcu pa je nemir. Kakor Tannhäuser Wolframu o neozdravljivi bolezni, ki se je polastila njegove duše. V nemirnem, sunkovitem ritmu govori o Thaïs. Prehajajoča iz mola v dur, izzveni njegova povest

v priznanju: »Vse, kar zrem, je Thaïs! — Thaïs! — Thaïs!« V sanjah se mu prikaže najprej Thaïs kot kurtizana, potem kot redovnica na smrtni postelji. V največji razburjenosti odhaja, da bi jo videl še enkrat v življenju.

V zadnji sliki vidimo Thaïs poslavljajočo se od sveta. Pod košatim figovim drevesom so krog nje zbrane njene tovarišice. Glasba izraža izključno cerkvene molitve. »Usmili se je, o Gospod!« pojo redovnice. Thaïs zre kakor zamaknjena predse, njeno obličje izraža rajski mir. Ob vrtnem vhodu se prikaže Athanael. Z bledega lica mu sije obup. Prizor spominja na svidenje Fausta in Marjetice v ječi. Thaïs je v smrtni ekstazi, Athanael ji govori besede, ki jih ona ne razume, ne more več umeti: »Laž je bilo vse, kar sem govoril, le življeje je resnica! Reci mi, da živiš! Ne umri!« — Prepozno. »Sladkost uživam nadzemske sreče« — šepeta Thaïs — »in odpušteni so mi moji grehi. Zdaj zrem nebo... Boga!«

O hudožestvenikih.

Nahitro par neurejenih zapiskov.

Astrov in Teljegin (Kačalov in Pavlov) v pijanosti. Kot da me je obsenila grozna vizija. Pošasten ples — danse macâbre modernega inteligenta, pošastnejši od vseh srednjeveških mrtvaških plesov. Strahota . . . Ne da ti pokoja, preganja te noč in dan in dan in noč, vriva se ti v misli, in še tedne in tedne se ti bo kradlo v sanje. — Umnega človeka je zajahal zloben demon in ga ponižal do zadnjega s tem da mu je vzel uzdo samovlade; živega človega je poavtomatil in ga kreta po svoji satanski kaprici. Kod ga kreta? Po absolutnem prostoru . . . Najvišja, zagonetna sila te umetniške akcije: svet, dostopen peterim človeškim čutom, preobrazi pred tvojimi očmi in ga premakne v četrto dimenzijo. Ta soba z zaklenjeno kredenco, po kateri trka blazen prst po taktu blazne muzike, je še tu pred menoj, a je izgubila vso realno bitnost; eksistira samo še kot nekak privid, kot duh sobe, ki je vstal iz groba, pošasten kakor ta dva človeka, ki plešeta po tej imaginarnosti svoj neznanski, tragično groteskni ples. — Čehov sam je moral osupniti in se zgroziti do dna duše, ko je zagledal svoj pesimizem, svoj obup nad sodobno Rusijo tako vtelešen, in to na mestu, kamor je postavil on samo kratko režijsko opazko.

Baje je ta prizor prvotno zamisel Stanislavskega.

Torej: koliko je tu prevzetega — v najboljšem zmislu besede — koliko lastne izvirne tvornosti? Grški kiparji so ponavljali in ponavljali do nebrotja že dane in po tradiciji posvečene tipe.

Recitacije. Gospa Knipper-Čehova, bogata duša, ki podaja svojo zrelo umetnost s plemenito pridržanostjo vnanjih izrazil. S čustveno toplino in preprostostjo ustvari okrog sebe intimno ovzdušje; mehko in kakor z blago pregovorljivostjo te vede v svet svojih globokih doživljajev. Pri njej kakor pri Kačalovu ona produševljenost besede, ki živo priča, da je dospel umetnik do one točke, odkoder je poet izšel. — Da ni bilo gospe Germanovi mogoče nastopiti v recitaciji, čutim vedno kot izgubo nečesa lepega, kadar se spomnim njene Grušenke iz Bratov Karamazovih ali Olge iz Treh sestra. Njen glas je prosojna dragocenost, vsa njena pojava izraz diskretne, tako diskretne duše. —

Kačalov. Antonijev govor — čudo ritma in jezikovne glasbe. Ta skrb za besedo, ta fanatizem za polnozvočje gre pri Kačalovu tako daleč, da je v Brutovem govoru pustil v nemar kontrast med prozo in verzom, da je izginila psihologija Brutove preproste okornosti, ki se tako razlikuje od Antonijevega skrbno pripravljenega, s premišljeno retoriko umetno zaokroženega govora. Ne morem si misliti, da je Kačalov to ponevedoma prezrl.

Kainz je Shakespeareovo dikcijo moderniziral; dobro se spominjam njegovega Hamleta. Verze je ponekod bočil v veličastno kipeče loke, drugod se se mu izlivali v burnih, prekopicujočih se kaskadah, pa zopet padali navadno, vsakdanje; — Kačalov ohrani nekaj klasičnega celo pri Čehovu. Poetova beseda mu je svetost, niti drobec hostije ne sme ostati nezavžit. S tem povzdigne tudi naturalizem do stila.

17.

Cene prostorom

Parter	Drama	Opera
Sedež I. vrste	30 K	40 K
„ II. – III. vrste	26 „	35 „
„ IV. – IX. vrste	22 „	30 „
„ X. – XIII. vrste	18 „	22 „
Dijaško stojišče	4 „	4 „

Lože

Lože v parterju in		
I. redu za 4 osebe	130 „	180 „
Balkonske lože za 4 osebe	90 „	130 „
Nadaljne vstopnice v		
I. redu in parterju	25 „	30 „
Nadaljne vstopnice v		
balkonskih ložah	20 „	25 „

Balkon

Sedež I. vrste	20 „	25 „
„ II. – III. vrste	13 „	20 „

Galerija

Sedež I. vrste	9 „	10 „
„ II. – V vrste	7 „	8 „
Stojišče	3 „	3 „

Vstopnice se dobivajo v predprodaji pri dnevni blagajni (operno gledališče) od 10. do pol 1. ure in od 3. do 5. ure proti 10% povišku in na dan predstave pri blagajni za gorenje cene.

Med predstavo vstop ni dovoljen.

Ponatisk dovoljen
le z označbo vira.

Gledališki list izhaja vsak ponedeljek in prinaša poročila o repertoarju Narodnega gledališča v Ljubljani, vesti o gledališki umetnosti pri nas in drugod, kratke članke o važnejših dramskih in opernih delih in njih avtorjih. Sodelujejo: Fran Albrecht, Anton Funtek, Pavel Golia, Fran Govekar, Matej Hubad, Friderik Juvančič, Pavel Kozina, Alojzij Kraigher, Ivan Lah, Anton Lajovic, Ivan Prijatelj, Ivan Vavpotič, Josip Vidmar, Oton Župančič in dr.

TISKA UČITELJSKA TISKARNA V LJUBLJANI.